

ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΕΩΝ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Τριδιάστατες φούστες-cupcakes, κορμάκια στα χρώματα της μέντας και μπλε περούκες: θα μπορούσαν να αποτελούν στοιχεία ενός τέλει παιδικού πάρτι, είναι όμως μέρος της εμφάνισης της Katy Perry στην τελευταία της περιοδεία, «California Dreams». Γεννημένη σε συντηρητική οικογένεια Ευαγγελιστών, με πάστορες γονείς, η

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΝΑ ΣΤΡΗΘΗΚΕ, Η KATY PERRY ΚΑΝΕΙ «CALIFORNIA DREAMS».

Perry δεν έζησε τη ζωή της σαν παραμύθι. «Δεν είχα παιδική ηλικία» έχει πει. «Οι γονείς μου δε μας άφηναν να ακούμε μουσική που να μην είναι χριστιανική και φυσικά δε μας επέτρεπαν να βλέπουμε MTV. Οι φίλοι μου μου έφερναν cds κρυφά». Ωστόσο, διέγγωσαν το τα-

λέντο της, και της επέτρεψαν να ξεκινήσει μουσική καριέρα σε ηλικία 15 ετών, υπογράφοντας συμβόλαιο με μια χριστιανική δισκογραφική εταιρεία. Αφού πρόλαβε να πουλήσει μερικές εκατοντάδες αντίτυπα, η εταιρεία της χρεοκόπησε κι έτσι εκείνη απευθύνθηκε στον Dave Stewart των Eurythmics. «Ο κόσμος δεν έχει καταλάβει πόσο προικισμένη καλλιτέχνης είσαι. Πέρα από τη χαρισματική φωνή της, έχει και εξαιρετικό ταλέντο στη σύνθεση», παρατηρεί εκείνος. Πριν εμφανιστεί στη σκηνή, η Perry ακούει πανκ, αλλά της αρέσουν και ο Morrissey και ο Nick Cave. Είναι όμως αυτή η ανάλαφρη ποπ μουσική της που την έκανε να πουλήσει πάνω από 50 εκατομμύρια digital downloads τα τελευταία τρία χρόνια και να είναι η πρώτη γυναίκα καλλιτέχνης για πάνω από 20ετία που έχει τέσσερα Νο1 singles από το ίδιο άλμπουμ! Το ανέμελο κορίτσι των αντιφάσεων, κάτω από το παστέλ περιβλήμα του κρύβει μια δυναμική γυναίκα με άποψη και στόχο. **ΜΑΡΙΑ ΛΑΪΝΑ**

ΕΚΘΕΣΗ

ΚΑΙΡΙΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

Τρεις μέρες πριν φύγει για τα εγκαίνια στο Λονδίνο (και τρεις εβδομάδες πριν τα εγκαίνια της «Investigations of a Dog-Works from the FACE Collections», επίσης σε δική της επιμέλεια για το Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ), η Νάντια Αργυροπούλου, χειμαρρώδης αλλά επεξηγηματική, «χρωματίζει» την ιστορία και το concept της έκθεσης με τον συμβολικό τίτλο «Ντέρτι Humanism». Μαθαίνουμε ότι ο Gerard Faggionato, γκαλερίστας και συλλέκτης, γνώστης της ελληνικής εικαστικής σκηνής, ζήτησε μια έκθεση με Έλληνες καλλιτέχνες, χωρίς περιορισμούς για την επιμελήτρια. Ο ανήσυχος ανθρωπισμός του οραματιστή αρχιτέκτονα και ζωγράφου Δημήτρη Πικιώνη (με την έννοια της «ανησυχίας, αγωνίας, βασάνου» που υποδηλώνει η λέξη ντέρτι) στάθηκε έμπνευση και σενάριο για τη θεματολογία της έκθεσης, ενώ δομικό της στοιχείο υπήρξε το σπίτι του τεχνίτη και αγρότη Αλέξανδρου Ροδάκη στο Μεσαγρό της Αίγινας. Χτισμένο το 1880, εξ ολοκλήρου από υλικά της περιοχής, ένα γλυπτό μέσα στο περιβάλλον του, το σπίτι του Ροδάκη υπήρξε σημείο αναφοράς για τον Πικιώνη και για πολλούς πνευματικούς ανθρώπους της εποχής. «Πρόσφατα, μια διεθνής πρωτοβουλία προσωπικοτήτων κινητοποιήθηκε για τη διάσωσή του», μας πληροφορεί η Αργυροπούλου. Ο σεβα-

σμός του Πικιώνη για το έργο του Ροδάκη συνάδει με το δικό του προβληματισμό περί τοπικού και κοσμο-πολιτικού. Αντίθετα με πολλούς άκαμπτους μοντερνιστές της εποχής του, ο Πικιώνης «πάντρεψε» στο έργο του παράδοση, ιστορία, περιβάλλον, αρχιτεκτονική, φιλοσοφία. Στην έκθεση της η Νάντια Αργυροπούλου προτείνει 20 Έλληνες και Κύπριους καλλιτέχνες (και 50 έργα από το 1920 μέχρι σήμερα) που διαχειρίζονται στη δουλειά τους τη συνύπαρξη αντίθετων ή συμπληρωματικών εννοιών και στοιχείων, όπως οι Nelly's, Επαμεινώνδα και Σαπουνιζής που αντιλαμβάνονται έναν «ανήσυχο ανθρωπισμό» στα όρια ιδιωτικού και δημόσιου, οι Βαλαωρίτης και Καβαλλιεράτος που εξωθούν την πραγματικότητα μέσα από μια σουρεαλιστική, σαρδόνια ευφορία, οι Σούλου, Βρετός και Εμπειρίκος που ανακαλούν την ποίηση του «ζωντανού» ονείρου. Σε μια (σχεδόν) αδιέξοδη εποχή, η έκθεση, υπενθυμίζοντας την ολιστική κοσμοθεωρία του δασκάλου Πικιώνη, παρακινεί προς μια αντίληψη ανθρωπισμού, ενώ το «πάλεψέ το, βασάνισέ το, παιδέψου...» προσυπογράφει μια σαφή πρόταση εγρήγορσης και ευθύνης. Στην τέχνη, όπως παντού. **ΡΑΝΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ**
* Faggionato Fine Arts, 49 Albemarle Street, μέχρι 12/8.

ΠΑΝΩ: ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΝΙΑΦΗΣ, «COEXISTENCE», 1974. **ΔΕΞΙΑ:** ΛΑΚΗΣ ΚΑΙ ΑΡΗΣ ΙΩΝΑΣ, THE CALLAS «KISS KISS PISS», 2008.